

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2031/2021
17.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Самарцић, адвокат из ..., против тужених ББ и ВВ, обе из ..., чији је заједнички пуномоћник Владимир Поповић, адвокат из ..., ради иселења и предаје у државину, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1596/20 од 04.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1596/20 од 04.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 911/18 од 26.12.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су обавезане тужене да се иселе са свим лицима и стварима из пословног простора – локала у ..., улица ... бр. .., укупне површине 66,21 м², који је изграђен на КП бр. .. КО ..., ослобођен од свих лица и ствари предају тужиоцу, са покретним стварима и опремом која је пописана Пописном листом од стране пописне комисије „Југокомерц трговина“ АД у стечају, таксативно наведеним у том ставу. Ставом другим изреке, обавезане су тужене да тужиоцу на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 134.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1596/20 од 04.12.2020. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужених па је преиначена пресуда Основног суда у Крушевцу П 911/18 од 26.12.2019. године тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужене да се иселе са свим лицима и стварима из пословног простора – локала у ... у улици ... број .., укупне површине 66,21 м², који је изграђен на КП бр. .. КО ... и ослобођен од свих лица и ствари предају тужиоцу са покретним стварима и

опремом која је пописана Пописном листом од стране Пописне комисије „Југокомерц трговина“ АД у стечају, таксативно наведене у том ставу. Обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати укупан износ од 132.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. ЗПП, па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе, која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца, нема.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са предузећем „Југокомерц трговина“ АД из Крушевца закључио купопродајни уговор који је оверен пред Општинским судом у Александровцу Ов. бр. 2517/09 од 17.07.2009. године, чији је предмет пословни простор – локал у ... у улици ... број .., укупне површине 66,21 м², изграђен на КП бр. .. КО ... . На основу ЛН бр. .. КО ... бр. .. од 06.09.2013. године утврђено је да су на КП бр. .. КО ... са земљиштем под зградом – објектом од 77 м² и земљиште уз зграду – објекат 31 м², укупно 1 ар и 0,8 м² уписане тужене са уделом од ½ идеалних, на којим непокретностима су се тужене укњижиле као законски наследници сада пок. ГГ, по основу решења Другог општинског суда у Београду О 844/09 од 15.04.2009. године. Из садржине решења Комисије за национализацију НО Општине Крушевац Нац. бр. ../59 од 20.10.1959. године, првостепени суд је утврдио да су национализоване и постале општенародна имовина две пословне просторије са помоћним одељењем и локал са собом укупне површине 67 м², чији власник је био ДД из ... (правни претходник тужених). На основу налаза и мишљења вештака геодетске и грађевинске струке утврђено је да постоји идентитет непокретности која је била предмет национализације и непокретности која је била предмет купопродајног уговора закљученог између тужиоца и предузећа „Југокомерц трговина“ АД Крушевац, да површина објекта измерена на лицу места износи 66,27 м², а из решења о национализацији произилази да је површина 67 м², те да се ради о незнатном одступању, да се предметни локал налази на истој локацији, односно на КП бр. .. КО ..., што одговара положају национализованог простора, а разлика у ознаци кућног броја последица је пренумерације објекта на целој улици ... у ..., која је од 1959. године рађена неколико пута. Тужилац је током поступка тврдио да након закључења купопродајног уговора није користио предметни пословни простор у периоду од 2009. до 2012. године, да је у исти насилно ушао ЂЂ и исти користио као магацин за робу коју продаје у суседном локалу, па како није хтео да му преда локал који је тужилац купио најпре је поднео тужбу против њега, а након што је првостепени суд донео решење П 1639/15 од 21.10.2016. године, тужилац је поднеском од 07.12.2016. године уредио

тужбени захтев и као тужене означио ББ и ВВ, јер су исте на предметном локалу укњижене као власнице са обимом удела од по $\frac{1}{2}$ идеалних. Тужене су оспориле тужбени захтев тврдећи да су тај пословни простор наследиле након смрти своје мајке и будући да не живе у ..., већ у ..., нису тако често долазиле у ..., а кључ од спорног објекта дале су ЂЂ да исти може да користи за складиштење робе коју продаје. Тужилац није спорио да предметни локал у јавним књигама није уписао на своје име, и да у периоду од 2009. до 2015. године није водио ни један спор против овде тужених.

На основу утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца основан, јер је тужилац право својине на предметном локалу стекао по основу наведеног уговора о купопродаји непокретности, те да се исти налази у фактичкој власти тужених без правног основа, а да су покретне ствари чију предају тужилац тражи предате њему на чување, због чега је одлучио као у изреци своје пресуде, применом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа.

Одлучујући о жалби тужених, другостепени суд је закључио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, јер у конкретном случају нису испуњени услови за примену одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, због чега је првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио као у изреци побијане пресуде и дао разлоге које прихвата и овај суд.

Основ тужбеног захтева у овој парници је заштита права својине по члану 37. Закона о основама својинскоправних односа.

Одредбом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари (став 1.); власник мора доказати да на ствар чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог (став 2.); право на подношење тужбе из става 1. овог члана не застарева (став 3.). Циљ тужбе за повраћај ствари – предметне непокретности у смислу наведене одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа је предаја државине власнику, а основ тужбе је право својине тужиоца на одређеној ствари – непокретности у конкретном случају.

Тужилац своје право на предметној непокретности заснива на правном послу – уговору о купопродаји непокретности од 17.07.2009. године у смислу члана 33. Закона о основама својинскоправних односа.

Одредбом члана 33. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да на основу правног посла право својине на непокретности се стиче уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен Законом.

Из наведене законске одредбе произилази да је правни посао правни основ, а упис у јавну књигу, или на други одговарајући начин, је начин стицања права својине на непокретностима.

У конкретном случају наведени уговор о купопродаји представља тужиоцу правни основ за стицање права својине, али да би тужилац по члану 33. Закона о основама својинскоправних односа стекао право својине на предметном локалу, неопходно је да буде испуњен и други кумулативни законски услов – начин стицања – упис у јавним књигама на предметном локалу. Тужилац не спори да нису кумулативно испуњена оба услова за стицање права својине на предметном локалу, односно не спори да није извршио упис истог у јавним књигама на своје име, па није доказао да је по основу члана 33. Закона о основама својинскоправних односа постао власник истог, због чега његов тужбени захтев да од држаоца тражи повраћај локала није основан у смислу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа.

Нису од утицаја на другачију одлуку суда ни ревизијски наводи тужиоца да није извршена денационализација предметног локала, па тужене оставинским решењем нису ни могле стећи својину на истом. Ово са разлога што је основ спора у овој парници заштита права својине по члану 37. Закона о основама својинскоправних односа, по коме власник од држаоца тражи повраћај индивидуално одређене ствари, а тужилац није доказао да је власник локала, док су тужене неспорно држаоци истог (основ парнице није утврђење права својине тужених на локалу).

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 414. Закона парничном поступку.

**Председник већа-судија,
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**